Orbit Soul vol. 9

Copyright 2022 by the artists and Orbit Soul

Redaktør, art director: Sean Ryan Bjerremand

1. udgave, 1. oplag 2022

ISBN:9788797303207

Orbit Soul
v/Sean Ryan Bjerremand
Æblets Kvarter 54b 2990 Nivå

https://www.orbitsoul.eu
sean@orbitsoul.dk

"Life is what happens to you while you´re busy making other plans"...

- John Lennon

Forord

Jeg vil fatte mig i korthed - det er jeg normalt ikke så god til, men nu gør jeg et forsøg. Forordet er jo nok ikke det, man bruger mest tid på at læse...

Jeg håber, at du vil læne dig tilbage, knappe en god et-eller-andet op og hygge dig med disse tekster, skrevet af en række dygtige poeter.

Det har været en fornøjelse at lave bogen - jeg håber, at du vil tænke det samme om læsningen.

De bedste hilsner
Sean Ryan Bjerremand

I øvrigt mener jeg, at Mark David Chapman skal blive i fængslet.

Indholdsfortegnelse:

J.P. West, side 4-13
Jopie von Horn, side 14-23
Frederikke Sofie Faber, side 24-25
Niels Østergaard, side 26-33
Dorthe Kruuse, side 34-35
Anni Birgit Sørensen, side 36-38
Anne-Dorthe Rohde, side 39-41
Bente Nesgaard, side 42-44
Jette Bürgel Nielsen, side 45-46
Ingvar SodaBark, side 47-51
Johnny Frederiksen, side 52-53
Birthe Aela Faarvang, side 54-56
Steffen Baunbæk, side 57-65
Leif Achton-Lynegaard, side 66-68
Nete Krøll, side 69-70
Daniel Mantel, side 71-74
Hverdagspoet Rasmus Thyrring, side 75-82
Helle Lenschow, side 83-89
Marietta Eisner, side 90-94
Andy Eisner, side 95-96
Sean Ryan Bjerremand, side 97-105
Vibe Sophia Bjerremand, side 106-108
Marie-Louise Schiøler, side 109-110
Kjeld Madsen, side 111-113
Mimi Kirstine Jensen, side 114-115
8220 Untold Stories, side 116-118
T. Petra Geisler L. Nielsen, side 119-120
Nicoline Christensen, side 121- 125
Thurston Magnus, side 126-129
Michael Nerup Rieck, side 130-132
Bolette Borg, side 133-136

Grafik: Sean Ryan Bjerremand
Fotos: Sean Ryan Bjerremand, side 1, 33, 74, 113, Vibe Sophia Bjerremand, side 2, , Anett Sª llsª ter Christiansen, side 117, Anne-Dorthe Rohde, side 41.

J.P. West

Antologi

Vi har skrevet en masse poesi,
Og samlet det i en antologi.
Dette værk er til din glæde fordi,
Vi fik lyst og arbejdet er forbi.
.
Som små blomster befrugtet af en bi,
Er disse digte som ren energi,
Lykkens og sorgens spæde melodi,
Som rører dig og sætter sjælen fri!

At Skabe er at Leve

Tænk hvis man med magi kunne skabe
Den smukkeste solnedgang mod vest
Og regnbuens farver på den tabe
På den klare blå himmel uden blæst
Heftigt hav over kysten vil gabe
Og hvide skyer pyntet op til fest

Tænk at kunne lytte
– til livets lyd
Eller synge den allerførste sang
Måske for at hylde skønhed og dyd
Eller finde musikkens bløde klang
Deraf fulgte sikkert
- en fuldendt fryd
Nogen må have gjort det første gang

At skabe er at leve
For de skabte ting
Er som små børn, man kan følge
Nogengange helt fra vuggen
Til graven eller lossepladsen

Tænk hvis man med styrke kunne bygge
Et betagende bjergmassiv mod øst
Hvor kæmpe klipper kastede skygge
På stejle slugter som slog enhvers bryst
Med ærefygt og stille samtykke
Dog dets stedsegrønne træer gav trøst

Tænk at komponere - det første hit
Eller kunne skrive den største bog
Måske om at elske og leve frit
Og udgive den på en masse sprog
Det sker, som du nok ved – ikke så tit
Men da bliver verden helt uden låg!

At skabe er at leve
For i den skabende process
Giver man af sig selv og sin erfaring
Med kreativitet, energi
Og nye morsomme ideer.

Tænk hvis man en dag kunne placere
Et helt kontinent kærligt sat mod syd
Med en savanne til at spadsere
Og de store, vilde dyr som dens pryd
Om løver og tigre fantasere
Og buskmænd på elefanter med spyd

Tænk at kunne male – Mona Lisa
Eller tegne Washington's hus så hvidt
Dristigt designe Tårnet i Pisa
Eller forme Leonidas af kridt
Ingen af dem kan købes med Visa
Men de muntrer op, når man har det skidt

At skabe er at leve
For når man skaber
Noget af værdi for andre
Giver livet mere mening
End hvis man kun tænker på sig selv.

Tænk hvis man med lidt mod kunne hugge
Et gigantisk islandskab langt mod nord
Med en vej på en bro man kan lukke
Så kun udvalgte folk fulgte det spor
Ind i landet, der lå i sin vugge
Urørt og skærmet af Odin og Thor

Tænk at komponere – Mozarts musik
Eller skrive bøger li'som Jules Verne
Måske instruere Holbergs komik
Eller forske i atomer hos Cern
Det opfattes ofte – som sund logik
At bruge hjernen som våben og værn

At skabe er at leve
For det giver en særlig glæde
At skabe noget nyttigt
Med sit hovede og hænder
Som faktisk kan bruges til noget.

Tænk at stjernestunder – midt om natten
Fra tidens morgen satte os igang
Vel hjemkommet i land fra fregatten
For med kikkert at opfylde vor trang
Til bedre at forstå – for debatten
Vor plads i kosmos og stjernernes sang

Astronomi blev al forsknings moder
Heraf fulgte mægtig matematik
Lærde mænd så på fremmede kloder
Skrev almanak om deres mekanik
Opfandt uret og bedre metoder
Både med radio, røntgen og optik

At skabe er at leve
For når man skaber noget nyt
Lærer man at tage chancer
Og ikke frygte fiasko
Men gå efter sine drømme.

Videnskabens grundlag blev snart solidt
Den Þndrede alt ï som en lavine
Flyttedôfolk fra land til by, skridt for skridt
Byen voksede ï som en maskine
Biler og busser gjorde den beskidt
Mens fabrikker lavedômargarine.

TÞnk at teknologi ï en gang er forbi
Vi troede en tid p¬evigt fremskridt
Men vi ved nu at den drßm er utopi
Med vort forbrug kan Jorden ej holde trit
Dette problem er dog skÞbnens ironi
For der er mad nok, blot vi styrer vort skidt

At skabe er at leve
For som skabere er vi herrer
Over liv og dßd og dagligt brßd
Men det er et stort ansvar
Som vi bßr forvalte med omtanke

TÞnk om man kunne forÞdle alt liv
Og se det som i et spejl p¬sit bord
Man bßr dog drives af rette motiv
S¬enhver forandring gavner vor jord
N¬r alt ses i det rette perspektiv
Kan selv den mindste bille virke stor

TÞnk hvis man opfandt den ï fßrste pÞre,
Lavet s¬perfekt at den holdt en livstid
Hvor nyttigt ville det ikke vÞre,
Hvis alt teknik kßrte nÞsten uden slid?
S¬ku' Jorden vort affald ï bedre bÞre
Og vi have kraft nok til nÞste istid.

At skabe er at leve
N¬r nu vi har ansvaret for vor Jord
S¬ m¬ vi ogs¬ tage det alvorligt
Og standse lidt op og tÞnke os om
Inden vi ubekymret jager efter mere.

Man kan skabe alt - lige fra hjul og sßm
Over biler og fly til en rumraket
Men gode og sunde bßrn i en lind strßm
Som kan aflßse os i denne stafet
Og bÞre lyset hßjt ï er for mig en drßm
Som gßr mig ßm og varm p¬ fßrste parket.

TÞnk om man var den der ï skrev dette digt?
Fordi man bare m¬tte haôdet ud!
Enten tvunget af nßd, lyst eller pligt
Som drev ®n til at vÞre sendebud
Med et vigtigt budskab: ï at undg¬ svigt
En besked af fornuft, hjertet eller Gud.

At skabe er at leve
For de skabte ting
Er som sm¬ bßrn, man kan fßlge
Nogengange helt fra vuggen
Til graven eller lossepladsen

Jopie von Horn

Iran-problemet

vi går på gaden
og alle kigger på os
- mest på min kone

er nemlig gravid
og det er mig der er far
jeg er stolt

men det tørklæde
hun bærer om hovedet
kan de ikke li´

for hun er muslim
og det er jeg slet ikke -
hun bestemmer selv

men hvad med barnet
er det så født som muslim ?
ja - naturligvis

bli´r det en pige
kan hun også bestemme
om tørklædet selv

hvor kommer I fra ?
vi er kommet fra Iran
vi elsker det land

men elsker ikke
den regering der kører
vores land i sænk

havde stilling som
professor på Teherans
Universitet

var et dejligt job
med kloge studerende
og kammerater

mit liv var en drøm
da jeg mødte min kone
skønt forskellig tro

problemet opstod
da præstestyret stilled´
urimeligt krav

det var helt imod
alt hvad men´skerettigheds-
domstolen dømte

vild uenighed
men en stor del lærere
og unge sa´ STOP!

vi gjorde oprør
militæret kom og skød
en del af os ned!

en så´n regering
ku´ vi ikke leve med!
mange blev sat fast

så var der kun ét
tilbage at gøre for
os der vil frihed!

flygtede alle
over de store bjerge
forfulgt af "fjenden"!

atter mange blev
pløjet ned af militsen
mange børn gik til

det var den værste
rejse vi har været på !
vort land var fjenden !

tog en evighed
at nå hertil hvor vi nu
har fået asyl

og oven i det
venter vi vores baby!
det kaldes lykke!

vi skal jo i byen
og jævnligt købe ind

med mundbind på
går vi forskræmte
forbi den
men den går med
den har kun ét formål
at smitte os
jo fler´- jo bedre!

nu kommer hjælpen
vaccinen
der udsletter HELT
den usynlige fjende!
alle får vaccinen
der slår Corona ihjel
fortrøstningsfulde
går vi fremtiden
i møde
uden mindste savn af
den du var
- og vi vil altid
nævne dit navn
med væmmelse:
CORONA!

vidundervinter

vidundervinter
vildt varmere end vanligt
på denne årstid

men betyder det
det bli'r stedse varmere
for hvert år der går?

så bli'r jeg ikke
ved med at være en vild
VARMVEJRSVINTERFAN!

Frederikke Sofie Faber

Forfra i brand

Min verden brænder,
men kun, når jeg vil se det

Jeg ser det kun,
når jeg mærker det.

Jeg mærker det kun,
når jeg ikke har noget valg.

Valg er frihed, frihed er valg.

Og hvad gør jeg ? Jeg slukker branden.

Gløderne forbliver.

Start forfra...

Havets Krukker

Hvad ser du, når du ser på mig?

Jeg føler, du kan mærke det. Jeg føler, du kan mærke mørket i mig. At du kan mærke, at det ikke er mig, du vil være med. Først var du opslugt, forblændet. Selv i mørket så du lys. Alt du så var lys. Så umiddelbar, ubetinget.

Jeg mærkede det, inden det begyndte. Jeg mærkede mørkets modstand på dig. Jeg vidste i mit hjerte, at fortryllelsen ville høre op og du ville kunne mærke mørket, smerten, alt det der er forrådnet, usikkert, ondskabsfuldt. Indeni ser jeg sorte klæbende tråde af en substans flydende nok til bevægelse, men sej nok, til at alt i mit væsen trækker og spænder.

Man kan kun forblænde på afstand – det kan du se på min tale. Mit hav af venner og bekendte. Et hav som bliver så tæt, at det summer. At være omgivet af havet er udmattende, rodløst, stimulerende, kvalmende. Det kan være fantastisk.. men det er bedøvelse af mit indre. Det kan ikke larme, når jeg er under vandet. Ikke så meget i hvert fald. Men jeg kan ikke ligge i koma, for så skvulper en boblende sort vulkan op indefra. Den eksploderer altid. Eksploderer med sort tyk karamel til fester på toiletgulvet, hvis jeg er hurtig nok. Jeg gemmer monsteret væk, for det er forbandelsen, der hæver fortryllelsen og efterlader mig alene. I stedet efterlader jeg de andre i krukkerne i dybet.

Men med dig har jeg ingen kontrol. Du kommer så tæt.. fordi jeg gerne vil have det. Du kan mærke monsteret. Det dræner din sjæl stille, langsomt, omhyggeligt. Det er uundgåeligt. Jeg kan bare se på. Som jeg har gjort så mange gange før.

Men min engel elsker dig… gør hun ikke? Det er svært at vide, når monsteret vogter over hende. Er det forkert at holde fast? Er det overhovedet muligt at holde fast?

Jeg griber desperat ud efter dig i mørket. Nogle gange får jeg fat i din hånd, dit bryst, dit hår, din nøgne varme. Bader i den, som kunne det varme vand ophøre hvert øjeblik.

Skal jeg overhovedet være sammen med nogen? Eller de med mig?

Eller er jeg i virkeligheden det reneste kærlighedsvæsen, der findes. Med en omsorg og samvittighed så overvældende, at det er smertefuldt at leve i. Måske det kræver mod at sætte mig fri. Ville jeg da være alene? Er alenehed lig med tosomhed med sig selv?

Måske er smerten livets selv. Kærkommen, altomfattende. Det er der bare ingen, der forstår.

Stille Morgen

Jeg kan godt lide de stille morgener.

Jeg nyder dem faktisk.

Helt ind i sjælen.
Jeg næres af dem.

Som den sjældneste plante i den smukkeste regnskov.

Helt op indefra og ud i alle mine celler.

I hele mit væsen.

I øjeblikke som disse ved jeg, hvad jeg er, hvilken sjælelig stemning jeg ønsker, skal forblive.

Hvad er meningen med livet?

At være i følelsen af indre ro. Nydelse. Tryghed. Klarsyn.

Eller hvad?

Namaste

Jeg er en fri og modig sjæl
Jeg rejser uden frygt
Jeg er uafhængig af nogen eller noget
Jeg er en del af alt
Alt jeg har brug for er i mig
Alt jeg skal have får jeg
Alt kommer til mig
Alt i universet støtter mig
Min største kærlighed er mig
Transformation er mod til at tage nye skridt
Skridt er vejen tættere på mig selv
Skridt er vejen til livets kerne
Skridt er vejen til universets balance
Det vigtigste for mig er at jeg har det godt
Jeg er én der går forrest fordi jeg er sensitiv
Sensitivitet baner vejen for den kollektive bølge

Niels Østergaard

A room

There is a room
Inside my heart
It feels so empty
When we are apart
Come here, my love
You have to see
If this is the room
For you and me

I see a room
Inside of you
I see some walls
Painted in blue
If you let me in
Then we can see
If we can paint them green
Just you and me

Veganer

Jeg er veganer og erkender det
Ved ikke lige hvad der ellers skal til
For at holde mig sund fra top til tå
Være ærlig om min mad som en af de få

Vand er jo vegansk og vin lige sådan
Øl skal også til for at man
Kan sikre at bukserne ikke glider ned
Og som veganer er der meget andet man ved

For eksempel er det med en bøf med løg
Ikke bare lige er en dårlig spøj
For vi skal have gødning til at dyrke den jord
Der sikrer os den bedste føde på vort bord

Derfor er jeg cirka 80 % veganer
Hører ikke til dem der sådan bare maner
Den virkelige virkelighed helt til jords
Så derfor sætter jeg mig oftest til bords

Med dampende kartofler og broccoli
Spidskål og rødbeder der er syltet i
Lagermanns brune eddike og en skefuld sukker
Dertil bøf med løg mens jeg lige så stille slukker

Tørsten med passende mængder rød druesaft
Resveratrol og antidioxanter har altid haft
God effekt på både sind, sjæl og krop
Af den slags vitaminer får man nok aldrig nok

Og husk at i livet gælder langmodighed
Principrytteri rider man ikke langt med
Spis og drik til glæde for sind, sjæl og krop
Og 80 % veganer er for mig godt nok

Opera

Der hvor ryggen bliver fræk
Er min kone sprunget læk
Ikke kun et lille kvæk
Næh-nej - et voldsomt brag
Der spreder gråd og skræk

Det sker faktisk ret så tit
Forsøger man at holde så trit
bliver man blæst af vejen
Kan føles ret så skidt

Ildelugtende gasser driver
Edderkopper sidder og piber
Før de døde falder ned
Og gasserne lystigt driver

Videre ind i gåsedun
Der skulle sikre en behagelig lun
Søvn - de ret forstøver
Ligger som en behagelig brun

Klump i betrækkets ene hjørne
Mens fruen vedbliver at tørne
Gasser ud - tænker stille
Hvor den kvinde dog kan hørme

Det er tarmens opera
Nedre-halsens klare svar
På den ret, enhver jo har
Til at give lyd
Øvre-halsen er dog mindre klar

Til at give sangen duft
Så enhver med sund fornuft
Ret kan konkludere
Der fik fruen sandelig luft!

Broken Bone

My wife can be quite hectic
Well - also during night
Most often I accept it
' Cause actually it is all right

That she should use her temper
On me - not anybody else
Keep it in the bedroom
Probably best for health

Well - a temper like that
Can nearly tear me apart
Right after such a sequence
She has to go and start

Our car, load the cabin
With me and my broken bones
Take me to the hospital
Where I actually nearly feel at home

Here the doctors glue me
Using that three seconds stuff
Say: You´re ready again
Ready to take off

Even if it hurts
We walk down, drive home
Well - just to keep healthy
I sleep that night alone

There´s only one bone
They still cannot glue
They say there is no bone
And - well - that´s true

That´s my weekly cycle
I promise everything´s true
Well - after all it´s something

Everybody should do...

Karen Thaene

Karen Thaene er født derhjemme
Forældrene levede et stille liv
Passede begge deres arbejde
Var begge gode til tidsfordriv

Lille Karens lyse lokker
Krøllede slanger hele vejen
Fra toppen ned over skuldrene
Og var alle, sammen med sangen

Som lille Karen ofte sang
Om at se hele den vide verden
Noget forskellig fra hendes forældres
grånende hår og begrænsede færden

Karen Thaene voksede op
Nysgerrig om verden viden om
Kunne ses i hendes bogreol
Der vidnede om en læselyst, som

Klingede kaldetoner til himmelens blå
Hvælvinger og til jordens indre
Til månens genskin af solens lys
Og til bjergenes højeste tinder

Til grotternes kolde, sorte dyb
Hvor stalakitter drypper jordens salt
Til havenes allerdybeste kløfter
Hvor stort set alt livs´dage er talt

Karen Thaene har udlevet dette
Fulgt sit kald, rejst viden om
Været steder ingen turister kommer
Set helligdomme, særegne som

Karen Thaene har udlevet dette
Fulgt sit kald, rejst viden om
Været steder ingen turister kommer
Set helligdomme, særegne som

Rummer mennesker, hvis tilværelse er viet
Til at dyrke askesens simple liv
Mens Karen Thaene har rejst verden tynd
Helt modsat forældrenes tidsfordriv

Anni Birgit Sørensen

Fortvivlet uro
vandrer håbet da alene
uden hjertets greb...

Håbets ufattelige kraft.

I fortvivlelsens mørke
vandrer håbet da alene
uden hjertes greb …

at fastholde lyset
i det skjulte … i dybet.

En styrke, der løfter og holder,
bærer igennem
på trods,
når det synes mest umuligt,
når alt virker håbløst.

Når man véd eller tror,
at det man inderligt håber på
ikke kan ske eller findes.

Når selv et drømmende håb
synes umuligt.
Når det blot at skimte stjernens lys
gennem tunnelens intense
skræmmende uvisse utrygge mørke
virker helt usandsynligt.

Fornemme dets tilstedeværelse
uden tegn ... i uvished …
Indre understrømme.
Vejvisere.

Anelser om sikkerhedens fyrtårn
langs de druknendes forrevne kyst.

Forbundet med livets kilde.
Findes fundamentet
en bærende grund;

ikke kun de mange tings håb,
der glimter og lokker,
kalder en mening til,
giver livsfylde i tiden.
Men også det evige håb
med den stedsegrønne ro.
Det uendelige håb.

En usynlig og uhørlig kraft.
En skabende kraft,
når den vælges i tro og
kærlighed.

Med hjertets gyldne greb.

Anne-Dorthe Rohde

I wear loves sorrow
I wear loves joy
And still I am naked

Bente Nesgaard

En Coronauge i dansens tegn

Dag 1:
I dag er jeg ude af trit med mig selv
Kan ikke finde rytmen
Jeg danser en dødedans
hvis koreografi jeg ikke kender

Dag 2:
I dag danser jeg
En fyrig tango
med min partner -
men med afstand
og sprittede hænder
Vi skændes om
hvem der skal tage opvasken

Dag 3:
Dagen i dag er til quickstep
Humøret er højt
Har skrevet haikudigte
Bagt et brød
Vasket tøj og lagt rent på sengene
Fået op til flere latteranfald

Dag 4:
Er i dag vidne til
En spurv i tranedans:
Lars Løkke begynder at pippe op om
regeringens tiltag
Hans dansetrin er så pinlige
at jeg får ondt i fødderne
af at krumme tæer

Dag 5:
I dag danser jeg limbo
i Limboland
”How low can you go?”
Jeg ved det ikke
Ved bare at mit Hoved
er fyldt med sælsomme tanker

Dag 6:
Cha-cha’ens friske rytmer
gør godt
En gåtur i skoven
gør underværker
Folk holder vejret
når de går forbi hinanden
-en enkelt kaster sig ligefrem
ind i en busk

Dag 7:
I dag danser jeg
Danse Macabre
Det føles som
at være tilskuer til livet
Skriver ned hvilken kistepynt
jeg vil have
og håber på mange flere
dage at danse i

Jeg har byen i mit hjerte

Udenfor byen,
når mørket falder på
og vejene bliver tomme,
bliver det til sidst helt sort.
Stilheden sænker sig,
og lysene i husene går ud
et efter et.
Pulsen standser,
og man glider over i et limbo
mellem alt eller intet.
I byen,
når mørket falder på,
og gaderne tømmes for biler og
mennesker,
bliver pulsen langsommere -
uden at gå i stå.
Men der er stadig liv
i de nattomme gader.
Selvom det er nat,
er himlen farvet af lys,
der fra butikkerne
skinner ensomt.
Andre steder er persiennerne rullet ned,
og husenes blinde øjne stirrer ud.
Lydene dæmpes,
men byens åndedræt mærkes
og gør mig tryg.
Jeg har byen i mit hjerte.

Længsel

Jeg længes.
Jeg ved ikke mod hvad
eller efter hvad.
Jeg længes bare
Jeg kan godt lide følelsen -
bare at længes.
At drage et dybt suk
og kigge ud i luften
og længes.
Måske længes jeg
efter at længes…..

Jette Bürgel Nielsen

Smeltede ord

Smeltede ord
drypper gradvist ned på papiret
som stearin på en voksdug
Forvrængede pletter
af savner dig
flydt ud af min hånd
uden du læser med
Du læser kun
kærlighedsbreve
fra en nyfunden engel
der skriver
med fjerhvide skyer
på himmelblåt papir

Ingvar SodaBark

En håndfuld med ro

En håndfuld med ro - den er go'
Et åndehul, en bevidst stræben efter hullet i midten af kroppen
Det mørke dybe og rolige hav hvor vi finder os selv og
meningen og det vigtigste og det gennemtænkte og
påmindelsen om paradokset i at okse rundt og
søge og hige efter det vi burde og ønsker og elsker
som er her nu lige her hvor vi står
men er forstyrret af planlægningen af
rammerne for de optimale forhold der
aldrig kommer men som egentlig er her
hvis vi turde at
opstandse
og sanse

Streaming/dreaming

Af Netflix blev jeg fra min sofa
ført ud i ørkenen i
40 dage og 40 nætter fordi min
internetforbindelse var ustabil
Jeg kom ud til folk der levede i
naturen
helt naturligt
Helt naturligt fik det mig til at
føle at det er mig der er udenfor
og at det civile måske bare er en
botox-persona

I begyndelsen

I begyndelsen var der minimalisme
Én lov, én hensigt, én et
Så kom tvivl og støj
Spørgsmål og strid
Løgn og død
Selvværd
Grå hår

Jeg er ikke ved at blive gammel
Tværtimod vælger jeg at prøve
At være barn igen; babymand
Ingen ble og sut og grød igen
Bare tilbage til det enkle
Jeg er ikke voksen for
Det at være rigtig voksen
Handler om at huske
Jeg altid vil ligge her
Gylpende, rallende
Afhængig af
Far

I begyndelsen var der minimalisme
Den er aldrig forsvundet
Den gemmer sig bare
Bag støjen

Min krop er en campingvogn fra 1986

Min krop er en campingvogn fra 1986
Den har rejst igennem mørke kløfter i Tjernobyl og
Sankt Petersborg og over og under Europabroen
på grænsen af det menneskelige sind
og hjem igen med en pose vingummibamser
det betyder ikke så meget at den ligner noget der er løgn
så længe den vedligeholdes af det der er sandt
Jeg tror og håber på at
min næste campingvogn bliver af så slidstærkt materiale
at jeg aldrig behøver
udskifte den igen nogensinde

VOLDENS SVANESANG

i det fjerne hører jeg omrids af en guitar
i en kantet tone der rammer mine ører
som små trekanter af stål
nogen hører det og jeg har hørt det før
jeg hørte det selv for en halv time siden
på spotify på min telefon inden jeg stoppede nummeret
halvt inde i sangen
og jeg ser albumcoveret for mit indre blik
en fugl i bevægelse
at være alene med dig
men nu forsvandt det hele
og jeg bliver i tvivl om det jeg hørte virkelig var virkelighed
eller om en del af min hjerne drømmer uden at sove
og om de tanker jeg har er reelle og jeg betvivler mig selv
og folder mig sammen som en ræv lige midt på sofaen
og jeg folder mig ind ikke ud som smukt papir der bevæger sig
og krølles til intethed af en ubarmhjertig flamme der fortærer med
den allervarmeste kølighed og reducerer mig til grå aske
hvor vinden blæser mig væk og ned i halsen på dyrene
der altid hænger ud på hjørnet af Torvegade og Syddyssen
klar til at æde folk eller brække deres arme
for at gå i Døgnnetto og købe bake-off-brød
med småmønterne fra lommerne af dem der tidligere eksisterede
mens jeg klamrer mig til håbet om at vende tilbage til dengang hvor
enkelheden ikke var en ambition men en grundtilstand
som jeg ikke skulle forholde mig til
men bare
være
i

Birthe Aela Faarvang

Corona og boller

Der er ikke noget, som en kop kaffe og en ristet krydderbolle, sagde hun til sit spejlbillede, mens hun frotterede sit hår.
Det skulle da lige være en tur i badekarret sammen med ham den flotte fra fjerde, en flaske champagne og en pose kransekagekonfekt.
Hun kommer helt til at savle ved tanken.
Men hun kan lige så godt se i øjnene, at i dag, måske for altid, må hun nøjes med kaffe og krydderboller, eller chokoladeboller, hvis det skal gå hedt til.
For nu kommer han tilsyneladende sammen med hende den ulækre, ufarvede godte, hvor han så har støvet hende op ?
Hun vil ønske, at hun havde sagt ja, tak, da han ringede og inviterede hende på kaffe, og at hun kom, så snart hun havde været i bad, men i stedet havde hun smækket røret på, hvilket hun fortrød i samme øjeblik som samtalen var afbrudt. Hun kunne selvfølgelig have ringet ham op, men nej, hun havde trods alt kun set ham nogle få gange i opgangen. Og så er der Corona. Hun kan jo ikke vide, om han overholder hygiejnereglerne, især håndhygiejnen, den synes hun er meget, meget vigtig, for ingen skal røre ved hendes krop, hvis de ikke overholder reglerne.

Hvis han altså havde tænkt sig lidt mere end en kop kaffe, det ved hun jo ikke, for det sagde han ikke noget om!
Og så er der maskerne.

Hun havde næsten spekuleret sig halvt ihjel de første par dage, mens hun ærgrede sig over sin egen dumhed. For kysse kan der slet ikke blive tale om, for ingen skal, selvom håndhygiejnen er ok, røre ved hende uden at have maske på, sin egen vil hun også beholde på uanset, hvad!

Hans hænder gør ikke så meget, hun kunne bare have taget en flaske håndsprit med til ham, uanset om de kun skulle drikke kaffe, for det er altid godt at være på den sikre side, især, hvad Corona angår.

Men det er for sent nu, for nu har han hende den afblegede godte, og det ser ikke ud til hun skænker håndhygiejne eller masker en tanke.

Hun har set dem flere gange stå i opgangen og snave på hinanden.
Det er gået lige lovligt hedt til, synes hun.
Det er ikke noget, hun har lyst til, slet ikke i disse Corona-tider.
Det er ikke, fordi hun ikke kan lide at kysse, men alligevel!

Men egentligt behøver man ikke kysse, det har hun selv læst sig til.
Hun har også fået fortalt, at der er mange folkeslag, hvor man ikke kysser, men gnider næse i stedet.
Men nu har han altså den der affarvede godte.
Men skulle han fyre hende, ville hun ikke betænke sig et øjeblik, hvis han altså inviterede hende på en kop kaffe, men skynde sig og takke ja.
Og dog tænk, hvis nu hun, godten altså, har smittet ham med Corona!
Når hun tænker efter, så klarer hun sig ganske udmærket med sin egen kaffe og krydderboller, det ved man trods alt, hvad er.

Leif Achton-Lynegaard

ØNSKEDRØM

du kom til mig
i mine drømme
jeg så dig
når jeg sov
først tydeligt
så smeltede dit ansigt
flød ud forsvandt
jeg drømte vi drømte
den samme drøm
sammen
en drøm
hvor jeg troede
du troede
jeg talte i søvn
om fælles drømme
nu drømmer jeg
alene om dig
med åbne øjne

Nete Krøll

stjerneklar nat
blot sjælen hænger på min sjæl
hvisker den poesi

kroppen er varm men
alderdom lister sig på
dellerne vokser

hvis dit blik var en
efterårsregn lod jeg
din afsked sive bort

Daniel Mantel

EVIGHED NO. 228

Engang ville jeg danse
Det glemte jeg da vi gled ud fra gulvet
En hvirvel gennem forsvundne gader
- Hvis det ikke var os er det asfaltens stadige bølger

Forfra igen og en begyndelse mere
Engang bare engang bare én
Nyttesløs bøn om stop før start
- Måske en kunstig stilstand men dog en tilstand

Et ansigt til alle tider er mit alt og mere
Det er forsvundet i en fjern virkelighed
Dine øjne er i alt jeg ser og jeg tror på dig
- Vores ansigter mødes på puden hver eneste aften

En stikflamme fra helvede
En ildragers rødglødende spids
Sammenkrummet sammenbrud
- Sammenhængen kravler over smerten i øjeblikket

Karusellen ender som kedelig
57 år i samme snævre sløve cirkel
På et afskaffet ormædt fantasidyr
- At hoppe af er at klaske fjæset mod muren

Dagens lys er lige om lidt lukket inde i en morgen
Samtidig udglattes grænser og rynker falder af
Himlen er urokkelig og kun end større
- Dimensioner på lerfødder flytter i tavshed

Affaldsfuglene strejfer og kradser
Mønstre på glasset foran udsigten
Liv kan bruges på at tænke og tolke
-De ser ind og tvivler på deres egen flugt

Hver morgen kommer nu langsomt
Som små bølger fra det umulige ocean
Blødt over glattere sten og finere sand
-En sommer før årstider og døgn fik øjne

Forestillingen genopføres
Teltpælene flyttes ud bag horisonten
Tæppet falder aldrig og klovnen males op
-Domptøren og dyrene kan deres roller i søvne

Magien hvirvler gyldne år op
Spiralen falder ned som støv
Af aske og af flammers flimren
-Genopstår en svækket skygge og én svagere glød

Det kunne være tør tørvetrilningstrøst
Eller malingstørringstræt synsforvirring
Men er fundamentet for det fundamentale
-Fast fæste under skridt på ukendt grund

Tårer og tunge ansigter er til
For at tegne natten frem
Mod dagens lys der en dag
-Trænger ind bag huden for at blive.

I mit liv er vi evige
Jeg er væk før jeg ved det
Evigt er usynligt fra lige her og lille nu
-Men væk følger med til verdens ende

En enkelt fugls usikre pip
Tøvende toner prikker
Falder frit men i fred
-Endegyldigt ekkosvæv.

Hverdagspoet
Rasmus Thyrring

FACEBOOK VOR

her følger "De Sociale Mediers Evangelium"
lad os alle bede:

Facebook vor
du som er på skærmen
helliget vorde din væg
komme dit feed
ske din vilje som i cyberspace
således også IRL
giv os i dag vor daglige likes
og forlad os vor hate
som også vi forlader os vore haters
led os ikke ind i shitstorm
men fri os fra fake news
thi dit er algoritmen og koden og variablen
i vores historik
Amen!

IN NOMINE FACEBOOK
ET SNAPCHAT
ET INSTAGRAM
#

DIAGNOSE

så du fortæller mig
at dit navn er Samfund
og du tror, du er syg?

tag plads, patient
lægen er på vej
for at undersøge dig

aha!
det er præcis
som jeg troede
det kompleks
du lider under
din huds nuancer
grå som asfalt og brosten

og du har hovedpiner?
jamen, hvad havde du regnet med?
du har jo hovedet fuld
af kasseapparater og godstog
der runger

klinger
skaber tomme ekkoer
inde i dit tomme kranium

og du har mavepine?
det siger sig selv
med alle de drømme og håb
du har fortæret

fordøjet
forstoppet og blokeret
i din indrestrukturelle

bug

og jeg ser dine hænder ryste
hvert et øjeblik det skal være
taber du en bombe

og lad mig lige mærke din ånde
puha! et slemt tilfælde
af al den forurening
du sender ud i atmosfæren

din diagnose er klar, Samfund:
du er ikke syg
du er DØD!

og du vil mærke
hvordan der danses
oven på din tomme grav!

men for at du ikke skal tabe hovedet
udskriver jeg hermed en recept
på 300 milligram placebo

HVA' SÅ?

hva’ så, kommer du egentlig her tit?
hva’ så, hvordan går det lige nu og her?
hva’ så, tæller du dine næste skridt?
hva’ så, fandt I det, der var det rigtige for jer?

hva’ så, det er ved at være længe siden!
hva’ så, vi ses ikke så tit, ka’ du si’ mig
hvorfor?
hva’ så, er denne samtale kun ubrugelig viden?
hva’ så, hva’ så, hva’ så?

en smalltalk-pastil, når vi ikke ved
hvad vores næste samtale startes ud for
må ikke blive frustreret, ej heller ked
men bare starte med et enkelt
“hva’ så?” -

Helle Lenschow

Asfaltbørn

Vi er asfaltbørn
Plantet i byens blålige beton
Gror vi i natten.

Vi bliver voksne
Vores stenmasker skjules
Bag et tykt lags normalitetsmakeup.

Tiden slår brudstykker
Af vores marmorhjerter
I sjælene forvandles
Granit til sand.

Men i vores øjne
Sten-eksistenser forbundet af
Asfaltens evige aftryk
Der aldrig slides væk.

Kære måne

Kære måne
Med tak for lån
I alle de nætter kun os to
Til at betro
Hinanden de ord vi skrev
Sammen i hvert sit digt
Når du læste mit
Og jeg læste dit.

I det dybeste mørke
Dit lys
Fremmedgjort rejser jeg i mit ordskib
Forbundet før vi mødtes
Og nu endelig sammen.

Mine ord danser i dit støv
Vokaler og konsonanter snubler i små sten
Og falder dybt i dine krater
Sorte huller i hvidt
Bogstaver springer op
Og lander mellem stjernerne
Hos dig.

Jorden er flad

Jeg har ret,
du har ret,
alle har ret.

Slet og ret.

Gik i seng i Viborg,
stod op i Wuhan.

Verdensborger 2021.

Jeg brænder af feber,
hoster mig ind
i en tid hvor en sjælden virus har ramt, og de dødssyge folder sølvpapir,
mens de messer fakta-resistent,
og drømmer om
at blive socialmediakendt.

Som besmittet og viraforbandet
hoster jeg mig gennem de mange posts, og jeg glæder mig over at fejle
noget andet.

Min feber tager til.
Sandheden dør kun, hvis jeg vil.

Jeg tænker på dem,
de andre,
der døde i 2020,
der blev syge af at læse alt det lort
fra folk, der tror,
de kan flyve.

Scroller rundt i mit feed,
en litterær selvpiner,
for stadig flere koger
ordsuppe på flagermus,
mundbind og vacciner.

Det lyder slemt,
så er heldig at bo
i et lille land
med cirka 2 millioner virologer.

Marietta Eisner

Mit indre viskelæder

Du har klaret det flot - en opgave løst
det var nok lidt stresset, det blev lidt nervøst
men du høstede ros og vel også lidt hæder
- men så - kommer dit indre viskelæder!

Det visker din glæde og sikkerhed væk
så du ønsker at gemme dig i en sæk.

Har du gjort noget godt ?
Gav du helt af dig selv ?

Visk! Visk! Det var intet særligt alligevel.

Var du flittig, samvittighedsfuld og ærlig ?

Visk! Visk! Tro ikke at det var noget særlig.

Du knokler afsted og ligner en klud,
men det helmer vist ikke,
før du er visket ud!

På trappen det starter, de råber og slås
Hej mormor og morfar, det er bare os
De knuser og krammer og plager om is
vi leger og hygger, naturligvis.

Og tampen den brænder og togene kør´
ja, alt skal helst være som vi gjorde før
når maden er spist og alt hevet frem
ja, så er det tiden vi skal til og hjem.

Skønt huset ligner et bombeslag
har det været den skønneste dag.
Så kører vi hjem og go´nat og farvel
og så er vi endelig bare os selv!

Jeg nød en solsort og en
lille musvit
der satte sig her på mig
havestakit
først senere så jeg
de klatter der var skidt

Da jeg hørte en trille oppe mod sky
var jeg atter tilbage i barndommens by
det var ude på landet, jeg duften fornemmer
mens dovent jeg mig i en høstak gemmer.

Jeg kan høre lærken der hænger og synger,
og se hvordan kornet det bølger og gynger,
det dufter af hø og sommervarme
som favner mig blidt i kærlige arme.

At sanse og leve et øjeblik
det blev til et varigt minde, jeg fik!

Tænk hvor utroligt! en dag jeg har fri
bestråler solen min havesti
Jeg skynder mig ind for at klæde mig rigtigt
og smører mig ind, for det er jo vigtigt
jeg slænger mig hen i min solbluse ny
og så går for solen - en kæmpesky!

På gensyn!

En del af mit liv - kun ganske kort,
og så var du pludselig revet bort.
Det føles så tomt og svært at placere,
jeg ville så gerne ha´ kendt dig lidt mere.

Nu hviler du stiller og er sovet ind,
men jeg bærer rundt på en del af dit sind.
Vi kunne ej dele, men måtte ta´ hensyn,
jeg glæder mig, far, til et snarligt gensyn.

Sean Ryan Bjerremand

Exit Indremission

Kæresteparret kører fra Uldum mod Horsens med GPS´en slukket
eller det vil sige: en sms tikker ind fra svogeren

' hvad laver du?'

- og SÅ slukkes GPS´en
som det er sket hele livet igennem de sidste 40 år
siden hendes opvækst syd for Hirtshals hvor Indremissionsk
var et meget fint mærke man drak ved festlige lejligheder og til
morgenmad som var det en shake fra Herbalife med mirakeldeklaration

men her er der hænder der holder hinanden
så længe det varer - og det varer længe

for der er rigtig meget at tale om
og der er rigtig mange kys der skal kysses
i den blæsende sensommernat
hvor den evige tvivl om passende eller upassende
lægges på hylden for en stund

og hvor hun for en gangs skyld
kan mærke pulsen
mens hun sidder her og
længes efter udfrielsen fra

familiens incestiøse
dom.

Det københavnske forår

Fri mig for hykleriske, sleske og intrigante dovendyr, der ser splinten i deres næstes øje, mens de desperat fornægter splinten i deres eget! Og fri mig for mennesker, der misbruger den smukke bog, som Gud har skrevet til at fornægte, at de selv er som hvidkalkede gravsteder, der ser flotte og smukke ud på overfladen, men som i virkeligheden skjuler forfald, hykleri og forræderi.

Fri mig for alt deres gudelighed, de er jo Fandens håndlangere med varemærket "imported from Hell" - et sted jeg ved ikke findes.

Det er det tidligste forår, og det er som om et tusmørke har bredt sig i det vintermørke, som var ved at invadere mit liv. En sjæleven har vist sig i en blid brise fra Øst, og den giver fornyet håb om fred og forståelse og enkelthed. Brisen har fortrængt den stride vestenvind, der har råbt uden for mine vinduer og den har i stedet skabt håb om at holde en hånd, der ikke forsvinder. Kysse et par læber, der ikke vil blive misbrugt til at smæde mig og min familie. Holde et hjerte, der vil være trofast. Og jeg kan mærke en respirationsproces af mental energi, der omsætter vrede til fornyet håb og en trang til at opleve nye vider, nok begyndende med det indre Københavns mangfoldighed.

I baggrunden høres John Lennon:

I´m sick to death of seeing things
From tightlipped, condesending mama´s little chauvinists
All I want is the truth, now
Just give me some truth, now
I ´ve had enough of watching scenes
with scizofrenic, egocentric paranoia primadonnas
All I want is the truth, now
Just give me some truth

Og vi mødes i det indre København på en smuk solskinsdag, lykkeligt uvidende om, at om kun fire dage bliver Danmark lukket ned. Men det er også lige meget, for vore hjerter er åbnet op og tror på hinanden.

Jeg ved, at foråret er på vej til min verden, når jeg tilfældigt mærker din krop støde mod min på en gåtur op ad Nørrebrogade. Der er en sang, som jeg kender og som jeg vil omformulere til "jeg vil booo.....på Nørrebro....."

Der er politi i gadebilledet, der er rumænske hælere ved Nørrebro Station, og måske er ikke alle deres varer stjålet, men det tror jeg nu ikke. Jeg forsøger at skaffe mig af med mit skrald, men jeg finder ud af, at herfra kommer der rindende vand, når jeg trykker på knappen. Rigtigt vand, endda - ikke sådan noget, jeg kan købe i 7-Eleven med tilsætningsstoffer hvor der står E-et-eller-andet foran.

Eks´erne er her ikke - de er ude af øje, og måske er de ude af sind, men hvis de ikke er, så er det lige meget, for livet er jo ikke sådan noget sort/hvidt noget, som man kan sætte ind i et regneark. Uanset hvor meget kunderådgiver man er, kan man ikke rådgive om kærlighed, og vores kærlighed er en kærlighed, der meget muligt vil kunne blomstre. Og så kunne det jo egentlig være fedt at invitere alle de der krejlere til fernisering på vores kærlighed i et cirkustelt. For vi er her på Nørrebro, hvor der er en stille slentren hen ad gaden. En araber her, en afrikaner der, en hyggesnak med en dansker på en trappesten og han har ingen penge, så vi giver ham en 10er og får en god snak om alt det, der gør mennesker glade...

Der er forår på vej, og vi er sammen i det rigtige space, ikke cyperspace, ikke outta space, ikke verboten space, og der er ingen tvivl om, at

Vi er her nu
Lige her
Lige nu

Her.

morgendigtet

jeg har elsket med min kone her til morgen
og ærligt talt så går det over min forstand
at livsberetninger er blottede for elskov
og i stedet drejer sig om at så tjente man det og så
tjente man det og så blev man gift og så blev man skilt
og så blev man gift igen og så blev man far til tre fantas-
tiske børn og så og så og så.....

og så blev man skilt igen

og vi kikker i det stille nu på hinanden
og når vi så har gjort det så elsker vi dybt inde
i den verden hvor der ikke er noget

stopskilt

og det er i den verden hvor der skabes nyt liv
og nye
civilisationer
og nye
drømme

da jeg var ung var sex
noget man gjorde for sjov - men den tid er forbi

og alligevel hilser jeg på den unge Sean
når Vibe og jeg elsker og stopper helt op og der mindes jeg
de stressløse stunder under stjernehimlen i Århus i 1998
hvor der var frisk luft i lungerne, vand i bugten
og en stille brisen i træerne

Ja - hvis du i verden vil frem, så gør stop!

I dag skal jeg vaccineres

I dag skal jeg vaccineres og dermed komme ud af
16 måneders negativitet
jeg er blevet testet sååååå mange gange og altid fået at vide
at jeg er negativ men jeg er faktisk
et meget positivt menneske
øh, jeg mener negativ….øh, du ved hvad jeg mener

Godt så.

Men det jeg vil sige er:
Jeg undskylder på forhånd hvis jeg kommer til at minde
om en chimpanse der netop er sluppet løs
som om det ikke er nok at jeg i nat
krammede min kone i søvne
så hun ikke kunne sove og her til morgen slet ikke
var positiv – eller det var hun jo, øh jeg mener – negativ
fordi ellers kunne jeg jo slet ikke have krammet hende
i min negative, øh positive, tilstand.

Godt så!

Men skulle det ske at jeg
i min iver skulle komme til at kysse Ghita Nørby lige midt
på munden og fortælle hende at jeg altid synes at hun er
så fantastisk positivt et menneske, selvom alle synes hun er
så negativ – nej! Om igen – et negativt menneske, selvom
alle tror hun er testet positiv hele sit liv, og komme til at sige
at jeg ville have datet hende hvis det var Baronesse-udgaven
af hende jeg ville få – så håber jeg at min kone
kommer med min yndlingskage og minder mig om
den dag vi sagde ja i overværelse af 20 negative, øh jeg mener positive,
mennesker – plus det løse på Zoom

Godt så!

Og vi overvejer i øvrigt at sige ’ja’ til hinanden endnu en gang
fordi vi synes at al denne positivitet, øh jeg mener negativitet,
-øøøøh…. nej, GLEM DET – har været overvældende, ja nærmest som
en tonstung dyne over to mennesker der elsker i naturen langt væk fra
civilisationen

men bare tager den på for sikkerhedens skyld

Hvis nogen skulle spørge mig, om vi har prøvet det, ville jeg svare
som Ghita Nørby: Sikke et idiotisk spørgsmål!

Og skulle det ske, at dette fjollede digt kommer til offentlighedens kende
som når et midaldrende ægtepar med corona-abstinenser elsker for åbne
vinduer - ja, så er det bare too bad.

For vi trænger til noget mere negativitet – nej, positivitet. Og vi trænger
til at kunne huske hvad ordene egentlig betyder. Det ville være så
negativt – POSITIVT!!!!

Tilbage er der bare at sige som Donald Trump: The Chinese disease is
very bad – that´s why we need the wall.

Godt så!

Farvel, 2021

Bragene er ved at stilne af
og Baloo ligger under bordet
og passer på sin far

farvel, 2021 – du startede så smukt
og sluttede som en total forkvaklet bitch
som ingen kraftudtryk
kan beskrive

det er nytårsnat og
musikken i højttalerne
fortæller at
en ny begyndelse
er født

for vi kan synge om forandring
når vi skaber den som
frie fugle
eller når vi hviler os
for at være friske til dagen
der skal komme

jeg kikker over på
min veninde fra shih tzu-land
og kan se at hun er enig

det er nytårsnat i Nivå
det er nytårsnat derhjemme i Århus
og guitaren synger – næh, fløjter - en
ubekymret sang som jeg selv
har sat på

og Baloo sover trygt
mens hun passer på sin far
og hendes far
passer på hende

og mens guitaren fløjter videre
tænker jeg 'tak for Paul McCartney'
manden der forsødrede mit liv
med sin ubekymrethed
der skaber megahits ved bare
at synge 'nanananananananah…'

så lad os tage en trist sang
og gøre den bedre
i stedet for at gøre verden lidt koldere

ja som de burde synge i vaccinationstederne '
the movement you need is on your shoulder'

og guitaren fløjter videre
og jeg kaster et lille blik over
på Baloo

og ved at jeg passer på hende
med alt hvad jeg har

Baloo – min lille veninde
fra shih tzu-land hvor alle er ubekymrede og
hvor det flyder med
flødeskum og honning og godbidder og poesi

det land gad jeg godt besøge

Vibe Sophia Bjerremand

Mod

Mod er at turde leve, når livet er hårdt
Mod er at smile når hjertet græder
Mod er at trække vejret, når angsten snører halsen sammen
Mod er at turde give slip på kontrollen, når fremtiden er uvis
Mod er at smide masken, når alt du ønsker er at være anonym
Mod er at gå mod strømmen, når ingen hjælper dig fremad
— Men mest af alt, mod er at være dig selv i en verden der forventer noget andet

Hemmeligheder

Hemmeligheder kan være små, som en barndommens hule og æblerov.
Hemmeligheder kan være store, og indebære tvang og meget gråd.
Hemmeligheder kan være frivillige, og deles med mange.
Hemmeligheder kan være ækle, og livslang skræk.
Hemmeligheder kan være hyggelige og huskes med glæde.
Hemmeligheder kan være ubærlige, men umulige at lægge fra sig.

Hemmeligheder kan bæres og hemmeligheder kan leves, men aldrig til fulde deles...

Familie

De få der har kendt dig altid...
Alle er vi fanget i familiens bånd, på godt og ond

For hvem kan være tættere end en bror,
eller værre end en svigermor?
Og hvorfor lyder det bedre at være moster end tante?

Og hvorfor er onkler altid hyggelige?
Er der egentlig nogen grund til at være en del af en?

Nogle vælger den fra, andre vælger til
Og er det egentlig muligt at vælge sin egen?

Familie er en drøm for de fleste, men kan nemt ende i et mareridt hvis tingene går galt

Alligevel er familie noget helt særligt, din helt egen

Marie-Louise Schiøler

Nedlukket

Fra min boble af glas
stirrer jeg ud på verden
som jeg ikke kommer nær.

Jeg længes så usigeligt
efter lyset
at kunne give dig et kram
at kunne stå som sild i en tønde
på et dansegulv

En dag
går boblen i stykker
en dag
kan jeg smide masken
så du kan se mit smil.

Her hvor ingen jorde pløjes

her hvor ingen frugter modnes
ingen sus fra store kroner
ingen ugleskrig i natten.
På en stribe dugvådt græs
mellem to beton-career
hører jeg
en solsorts sang
om en sti, der holdes åben
her hvor livet spærres inde.

Håb

Frysende
På knæ i sandet
I den skarpe vind fra havet
Modtager jeg
Solnedgangens brændende løfte
Om et nyt daggry

Kjeld Madsen

Øjnene i nakken

Alt kunne gøres godt bagefter

De brændte straffespark

De fatale målmandsdrop

Alle de grimme og sårende ord

Skæbnen lever godt i øjeblikket
og har øjne i nakken

Yahya Hassan

Intet er let sagt
Selvom det bliver sagt
Et forudsigeligt dødsfald
Du ville jo netop ikke passes på
Uhåndterlig som du var
Set fra alle sider. En rod. En flab.
En oprører. En drømmer. En klog
dreng der indså mere end godt var.
En friløber der kom dernede fra
og ikke lod sig indfange og aldrig
bad om hjælp. Men først og fremmest
en digterstemme på det perkerårhusianske
der var dit ærlige hjertemål og stolthed
Din stemme er uundværlig og savnet
som dine digte.

VED ÅRHUS BUGTEN

Søbrisen sitrer klintens
grønne løv. Havet bærer
rastløse skibe til og fra

På rod under himlen
Bøgeliv. Stoisk tavs. Vegetativ
uvirksom med svalende skygger

Byen derinde:
En ustandselig bevægelse
En støjende væren
i et hvileløst landskab
Menneskebygget af havets sand,
skovens træ og jordens ler

Himlen er tavs. Mågerne
skriger og skarven dykker
i bøgeskovens spejl

Tiden og vinden ruller
bugtens bølgeslag

Lyden nærer stilheden

Byen taler historiens
hvileløse forgængelighed

Bugtens bølgeslag ruller stadig
evigheden
Lyden nærer forladtheden
Ensomheden at være dette øjeblik

Himlen taler den evige tavshed

T. Petra Geisler L.Nielsen

Baglæns

Jeg har aldrig
... haft mit fornødne mod til at håbe

Er forventning
Håb
og ønske da ikke sammenligneligt
I betragtning af det der...
... kun måske vil indtræffe i fremtiden?

Selv hvis jeg længtes
... gerne ville væk fra det svære mørke
Væk fra sorgen
Ved jeg stadigvæk ikke
hvad alt andet er

Efter deres vansirende behandling
i toogtyve år
Burde jeg kunne havde været i stand til
... at genvinde min følelsesmæssige ligevægt
Min førlighed
eller mine intellektuelle færdigheder?

Jeg går baglæns
mod fremtiden

Det er forventeligt, håbet og ønsket
... gå min egen måde
i mit eget tempo mod fremtiden

Nicoline Christensen

Den heldigste generation nogensinde!

I kalder os den heldigste generation nogensinde
Ja, vi er den heldigste generation nogensinde
det så heldigt at være generationen efter jer
for,
vi er generationen, der voksede op på frygten over 9/11
på linie med frygten for, at der var e-numre i vores morgenmad
vi er generationen, der voksede op på reality-tv og
institutionaliseret selvhad
vi er de heldigste fremtidshelte, der kommer til at hente jer
fra plejehjem
vi er så heldige, at vi får lov at løfte hele ældrebyrden

Vi er generationen, der voksede op på bankkrak, finanskrise,
klimakrise, verdenskrise og udsigt til tredje verdenskrig
vi er generationen, der voksede op i frygten for immigranter
dem, der vandrer til asylcentre, og bare venter på at blive udvist igen
venter på at blive nægtet familiesammenføring og
basale menneskerettigheder

Vi er generationen, hvor kampen mod terror var
daglig sang i vore ører
fordi hvid, overlegen mand synes at vestligt demokrati er noget
man kunne påføre, på alle kulturer, påtvinge alle mennesker
På lige fod!
Det er demokrati!
Vi er generationen, der så udviklingen i det arabiske forår
efter Disney-sjov
vi så fascismens indtog
og neonazister forklædt som 'bare' højreorienterede
det var noget vi godtog

Vi er generationen, hvor hvidvask ikke foregår på 60 grader
men som et tillidsbrud transmitteret på nationalt tv

vi er generationen, hvor socialstyrelsen tager fra de fattige og
giver til de rigere
og de rigere bliver rigere og rigere
Sociale ydelser falder, mens priserne på dagligt brød stiger og stiger
og vandet stiger og stiger samt drivhusgasser i atmosfæren
og vi skal fikse problemet ved at skære i vores kødforbrug
og så skal vi glemme alt om de 10 firmaer, der udleder 70 % af den
samlede CO2
Vi er generationen, der ser en bagkant på vores eksistens
som ikke er den naturlige død
vi er generationen, der lever i konstant frygt
vi er generationen, der er systematisk undertrykt
vi er generationen, der accepterer alt i foragt
Vi er generationen
der lever, knapt nok
vi er generationen
der lever for at feje den forriges lort op
vi er generationen
der er dømt til at fejle
Vi er den heldigste generation nogensinde
Vi er bare så heldige!

Michael Nerup Rieck

Havnen

Havnen lyser bølgerne ind
døber sig selv til tonerne
af en misforstået symfoni
til tågehorn

Vesterbro

I himmelvindue
i fjernhed
fra det uudtrættelige jammerliv
sidder en lille depression
og råber Gud midt imod

Enkerne

I Nordvest
hvor døden smages i luften
rippes der for liv

Snart er der sort røg
fra krematoriet

Skarnkassen flyder over
med visne roser
Den brutale glemthed hænger i træerne
Kragerne flyver i sort